

Lone Dybkjær altid holder ganske kortfattede taler, når det er så ganske væsentlige spørgsmål, der debatteres.

Men det, som jo egentlig er relevant her, er at sige, at jeg indrømmer og anerkender, at Det Radikale Venstre har været det parti, der mest klart i mælet har sagt: Folkeafstemninger, nej tak, dem vil vi for enhver pris gerne undgå! Og der er jo på en eller anden måde noget hæderligt over at være så klar i mælet.

Det, jeg gerne vil spørge om, er, om fru Lone Dybkjær ikke, når nu hun taler varmt og rosende om, at man efter det irske nej altså har fået fjernet den mekanisme, der lå i Lissabontraktaten om, at vi mistede vores faste kommissær, kan se, at der kan være et perspektiv i, at man ved andre folkeafstemninger, hvor befolkningerne altså har mulighed for at sige nej, kan få udryddet andre negative elementer i Lissabontraktaten. Er det ikke et perspektiv, som selv fru Lone Dybkjær på trods af sin, ja, jeg ved ikke, om det drejer sig om apati eller bare om modstand mod at diskutere det her flere gange dog kan se?

Kl. 13:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 13:37

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror, at jeg er nødt til at sige, at jeg ikke altid holder korte taler, men jeg indrømmer, at jeg somme tider holder korte taler, når jeg føler, at der intet nyt er under solen, og det er så noget andet.

Lissabontraktaten giver mulighed for, at hvert land kan få en kommissær. Derfor er der ikke noget nyt i det irske andet end, at nu har man så vedtaget, at hvert land skal have en kommissær. Indtil videre var det en aftale, at det skulle vare til år 2017, men nu har man altså vedtaget, at det skal vare i uendelighed, og det er fint nok. Man kan altså også i år 2017 vedtage noget andet, selvfølgelig lidt afhængigt af, om Irland ønsker noget andet, for ellers har vi én kommissær pr. land.

Kl. 13:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Morten Messerschmidt for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 13:38

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes bare, der så lige er behov for at få skåret det helt ud i pap. Havde irerne ikke haft lejlighed til at stemme, altså havde haft lejlighed til

at sige nej, er det så ikke rigtigt, at Danmark vil have mistet sin faste kommissær?

Kl. 13:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Lone Dybkjær.

Kl. 13:38

Lone Dybkjær (RV):

Som hr. Morten Messerschmidt jo udmærket ved, var der jo faktisk allerede i forbindelse med Lissabontraktatens indgåelse truffet en aftale om, at man frem til år 2017, tror jeg, det var, havde en kommissær pr. land, og så kunne man jo tage den derfra, for paragraffen eksisterer stadig væk, og det er jo sådan set det fuldstændig afgørende.

Kl. 13:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er Enhedslistens ordfører, og det er hr. Per Clausen.

Kl. 13:38

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo, det er interessant at føre de her debatter i Folketinget, og det er vel også lidt interessant at føre debatten om resultaterne af de drøftelser, som Irland har haft med EU og de øvrige EU-lande, når konklusionen blandt de EU-begejstrede partier her i Folketinget jo entydigt er, at de sådan set ikke har fået noget ud af det; der er intet nyt, der er ingen forandring sket. Jeg er sikker på, at de EU-begejstrede politikere i Irland fører en anden tale, men det kan sådan set godt være, at den, der bliver sagt her i Folketinget, er mest rigtigt. Derfor er jeg ikke så uenig med dem, der siger, at der ikke er noget særlig nyt i sagen, og derfor er der ikke anden grund til at tage det op, end at den beslutning, man traf sidst, var forkert. Jeg vil bare sige, at fra Enhedslistens side er det ganske ofte rigelig anledning til at tage en sag op igen. Sådan tror jeg faktisk også der er andre partier der har det. De; der er i opposition, kender til det, og jeg tror, at Venstre og Konservative inden for kort tid vil opleve, at det kan være nødvendigt at gøre det på den måde.

Vores udgangspunkt i forhold til den irske problemstilling er jo, at vi, dengang irerne stemte nej, sagde, at man burde have sat hele ratifikationsprocessen i stå og erkendt, at der sådan set ikke var nogen Lissabontraktat, for nu var der en af medlemsstaterne, der havde sagt, de ikke ville være med, og så måtte man forhandle derfra. Det skete som bekendt ikke. Man fortsatte ratifikationsprocessen, ikke helt så hurtigt og